

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ «ΛΥΚΟΣ»

ΓΙΑΤΙ ΧΑΘΗΚΕ

ΤΙ
ΜΠΟΡΟΥΣΕ
ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Εργατικά
φυλλάδια

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ

Το εργοστάσιο λευκοσιδηρουργίας "ΛΥΚΟΣ" είναι όπως ένα συνηθισμένο εργοστάσιο στη Κύπρο: Χαμηλοί μισθοί, έλλιψη ασφάλειας, άσχημες συνθήκες δουλειάς. Η ασφάλεια στη δουλειά είναι πολύ σημαντική για κάθε εργάτη. Σε εργοστάσια μάλιστα που ασχολούνται με επικίνδυνα υλικά όπως χημικά, επικίνδυνα μηχανήματα, σίδερα, λαμαρίνες, ψηλές θερμοκρασίες, πολλές φορές η ασφάλεια είναι θέμα ζωής ή θανάτου.

Στο "Λύκο" ασχολούνται με αρκετά επικίνδυνα υλικά και η ασφάλεια είναι ανεπαρκής. Στα περισσότερα μηχανήματα, οι προφυλακτήρες είτε είναι παλιοί και άβολοι έτσι που να εμποδίζουν τη δουλειά χωρίς να λιγοστεύουν τον κίνδυνο. Σε μερικές περιπτώσεις είναι ανύπαρκτοι. Μεταφορικά μέσα όπως τρόλλεϋς κλπ. δεν υπάρχουν. Έτσι λαμαρίνες και άλλα βαριά υλικά και προϊόντα μεταφέρονται με τα χέρια ή στους ώμους. Στο χώρο που δουλεύουν με ζίνγκο, που η εισπνοή του είναι επικίνδυνη, δεν υπάρχουν εξαεριστήρες. Στον ίδιο χώρο βρίσκεται ασίτ που μένει ακάλυπτο βάζοντας έτσι σε συνεχή κίνδυνο τη ζωή των εργατών. Μάσκες δεν υπάρχουν. Το φαρμακείο είναι ελλιπές και ο φωτισμός ανεπαρκής. Οι σόμπες για τον χειμώνα και οι αεριστήρες για το καλοκαίρι είναι τόσο λίγοι που το χειμώνα είναι κρύο και το καλοκαίρι ζέστη. Λόγω της δουλειάς που κάνουν ορισμένοι εργάτες πρέπει να πίνουν γάλα καθημερινά. Όμως μόνο σε 3-4 άτομα δίνεται γάλα από την εργοδοσία ενώ έπρεπε να δίνεται γάλα σε ακόμη 9 άτομα.

ΤΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ

Τα μεροκάματα των εργατών του "ΛΥΚΟΣ" δεν είναι καλύτερα από τις συνθήκες. Ο μέσος βδομαδιατικός μισθός για τις εργάτριες δεν ξεπερνά τις 10,5 λίρες ενώ για τους εργάτες κυμαίνεται γύρω στις 15 λίρες την βδομάδα.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Το αίτημα για το 40ωρο υπήρχε από παλιά. Υπήρχε ξανά σαν αίτημα στις συλλογικές συμβάσεις που έγιναν στις αρχές του 1977. Όμως έπειτα από άπαιτηση της εργοδοσίας και με δικαιολογία τις "δυσκολες καταστασεις που περνά η Κύπρος", αποφασίστηκε να μπει σαν αίτημα από μόνο του δυό μήνες πριν από τη λήξη του 1977. Τον Νοέμβριο του 77 μίλησε το αίτημα για 40ωρο από την 1.1.78. Η εργοδοσία έδωσε την απάντηση της στις αρχές του Γενάρη απορρίπτοντας το αίτημα. Με την απάντηση της εργοδοσίας οι εογάτες αποφάσισαν ότι το μόνο όπλο που τους έμενε ήταν η απεργία. Η προειδοποίηση για απεργία και οι συνομιλίες μεταξύ των συντεχνιών και της εργοδοσίας δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Η μεσολάβηση του Υπουργείου Εργασίας δεν έφερε επίσης κανένα αποτέλεσμα που να ικανοποιεί τους εογάτες.

Έτσι την Τρίτη 24 του Γενάρη αφού προηγήθηκε την Δευτέρα και η τελευταία άκαοπη σύσκεψη, κηρύχτηκε μέσα σε ένα κλίμα αυτοπεποίθησης των εργατών, η απεργία. Βιτός από 3 απεργοσπάστες και μερικούς ανώτερους υπάλληλους που πήραν μέρος στην απεργία δισταχτικά, οι υπόλοιποι εργάτες άρχισαν την απεργία με ενθουσιασμό.

Οι περισσότεροι εργάτες πολύ σωστά ενεργώντας, έμειναν έξω από το εργοστάσιο, φρουρώντας την απεργία τους με πικετοφορία. Αυτό δεν άρεσε στην εργοδοσία που απειλησε να καλεσει την αστυνομία. Η αστυνομία εμφανίστηκε την άλλη μέρα. (Τετάρτη) "Δεν τους κάλεσε κανένας" είπαν και "πάνε σε όλες τις απεργίες για να διαφυλάξουν τον νόμο και την τάξη".

Την ίδια μέρα έγινε και το επεισόδιο που κατάληξε στην καταδίκη 3 εργατών απο το δικαστήριο. Η εργοδοσία αποφάσισε να μετακινήσει προϊόντα από το εργοστάσιο χρησιμοποιώντας απεργospάστες. Οι απεργοί προσπάθησαν να εμποδίσουν το φορτηγό με τα προϊόντα να βγει από την αυλή του εργοστασίου. Ο γιός του εργοδότη μήηκε στη θέση του οδηγού και προχώρησε ενάντια στις εργάτριες που είχαν σχηματίσει γραμμή μπροστά από την είσοδο για να εμποδίσουν το φορτηγό. Ευτυχώς δεν υπήρξαν θύματα. Το σημαντικό όμως είναι ότι κατηγορήθηκαν 3 απεργοί για διατάραξη της τάξης και όχι ο γιός του εργοδότη που με τη πράξη του έβαζε σε κίνδυνο τη ζωή των εργατριών. (Οι αστυνομικοί είπαν ότι δεν είδαν τίποτε.)

Στο μεταξύ, οι έμμισθοι των συντεχνιών συνέχισαν τις άκαρπες συνομιλίες τους με τους εργοδότες. Οι απεργοί συνέχισαν να πηγαινουν έξω από το εργοστάσιο και να φρουρούν την απεργία τους χωρίς όμως να παίρνουν ενεργό μέρος στη πορεία της απεργίας. Συμπαράσταση είτε ηθική, είτε χρηματική η με απεργία σε άλλα εργοστάσια, δεν οργανώθηκε. Οι έμμισθοι των συντεχνιών δεν έδειχναν αποφασισμένοι να συνεχίσουν την απεργία μέχρι να κερδιθεί πλήρως το αίτημα των εργατών. Προσπαθούσαν να πείσουν τους εργάτες να δεχτούν ένα κάποιο συμβιβασμό.

Επίσης άρχισαν τα πρώτα ρήγματα. Οι μηνιαίοι υπάλληλοι, όχι όλοι, άρχισαν να υποχωρούν. Η διάσπαση αυτή, η στασιμότητα της απεργίας (μπορούσε να εξελιχτούν διαφορετικές μορφές αγώνα), η απομόνωση της απεργίας και η έλλειψη συμπαράστασης άρχισαν να σπάζουν το ηθικό των απεργών.

Την Παρασκευή καταδικάστηκαν σε εγγύηση οι δυο εργάτριες και ο ένας εργάτης για το επεισόδιο της Τετάρτης. Την ίδια μέρα η υπόσχεση του έμμισθου της ΣΕΚ πως θα κατέβαζε σε απεργία συμπαράστασης το εργοστάσιο οξυγόνου που ανήκει στον ίδιο εργοδότη, αν μέχρι τη Δευτέρα δεν υποχωρούσε η εργοδοσία, έδωσε νέες ελπίδες στους απεργούς.

Όμως τη Δευτέρα οι έμμισθοι των συντεχνιών αντί για συμπαράσταση πρότειναν στους απεργούς υποχώρηση πάνω στους όρους της εργοδοσίας. Είπαν πως το Υπουργείο δεν μπορεί να μεσολαβήσει άλλο. Αν οι εργάτες θέλουν να συνεχίσουν ας συνεχίσουν μόνοι τους. Αυτοί δεν μπορούσαν να προσφέρουν τίποτε άλλο. 4 εργάτες ψήφησαν υπέρ της συνέχισης της απεργίας. Οι υπόλοιποι ούτε καν ενδιαφέρθηκαν να ψηφίσουν. Η απεργία χάθηκε.

ΓΙΑΤΙ ΧΑΘΗΚΕ

Κι όμως η απεογία μπορούσε να κερδηθεί.

Γιά ποιό λόγο χάθηκε;

Γιατί οδηγήθηκαμε στο σημείο που δεν υπήρχε δυνατότητα να συνεχιστεί η απεργία:

Αν κρίνουμε από τη Δευτέρα που η πλειοψηφεία των εργατών δεν είχε καν διάθεση να ψηφίσει, μπορούμε να πούμε πως η απεργία χάθηκε γιατί οι εργάτες δεν έβλεπαν κανένα τρόπο νίκης. Κι αυτό οφείλεται σε διάφορους λόγους.

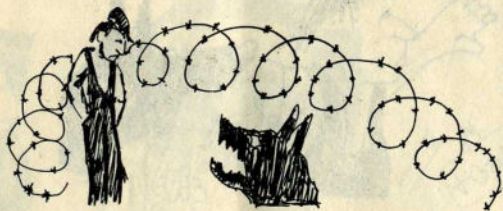
Διασπαση

Ο καθένας μας θα έχει προσωπικές εμπειρίες από την επίδραση που έχει η έλλειψη ενότητας, η διάσπαση και η απομόνωση στη διεκδίκηση αιτημάτων. Όταν πάμε ατομικά, να απαιτήσουμε κάτι από τον εργοδότη μας νοιώθουμε την αδυναμία μας. Νοιώθουμε ότι ο εργοδότης είναι δυνατός και μείς αδύνατοι γιατί είμαστε μόνοι. Γι αυτό τον λόγο είμαστε συγκερατημένοι στα αιτήματα μας, φοβούμαστε, υποχωρούμε και καταλήγουμε να δεχτούμε αυτο που θέλει η εργοδοσία.

Αντίθετα όταν δεν διεκδικούμε τα αιτήματα μας σαν άτομα αλλά σαν σύνολο νοιώθουμε δυνατοί. Νοιώθουμε την δύναμη των πολλών. Έτσι μπορούμε να συνεχίσουμε χωρίς υποχωρήσεις τον αγώνα μας μέχρι που να κερδίσουμε αυτό που θέλουμε. Και φυσικά όσο πιο ένωμενοι είμαστε τόσο πιο δυνατοί νιώθουμε και τόσο πιο εύκολο είναι να κερδίσουμε τα αιτήματα μας.

Η απεογία στο "ΛΥΚΟΣ" άρχισε με μόνο 3 απεργospάστες. Στη διάρκεια όμως της απεργίας ένα μέρος των απεργών άρχισαν να υποχωρούν. Γι αυτό και οι υπόλοιποι απεργοί άρχισαν να χάνουν την εμπιστοσύνη στη δύναμη τους. Η διάσπαση των εργατών σε μηνιαίους και εβδομαδιαίους που όμως σαν εργάτες είχαν τα ίδια συμφέροντα, αποδυνάμωσε τους απεργούς και οδήγησε στο χάσιμο της απεργίας. Αν η ενότητα δεν έσπαζε, ο κάθε απεργός θα ένοιωθε δυνατός να συνεχίσει την απεργία μέχρι το τέλος.

απομονωση

Όπως η ενότητα των ίδιων των απεργών έτσι και η υποστήριξη από άλλους εργάτες παίζει μεγάλο ρολο σε μιιά απεργία. Βοηθά στο να κρατηθεί ψηλά το ηθικό των απεργών και στο να νοιώσουμε περισσότερη αυτοπεποίθηση. Νοιώθουμε έτσι σαν σύνολο που αγωνίζεται μαζί ενωμένο και έτσι είμαστε δυνατοί. Παράλληλα σπάζει και την αδιαλλαξία τού εργοδότη. Ο εργοδότης καταλαβαίνει πως δεν έχει να αντιμετωπίσει μόνο τους δικούς του 5, 10 ή 100 εργάτες αλλά μιιά ολόκληρη εργατική τάξη. Έτσι θα υποχωρήσει πιό εύκολα και θα δεχτεί τα αιτήματα μας.

Η συμπαράσταση ή η υποστήριξη μιιάς απεργίας μπορεί να πάρει διάφορες μορφές, ανάλογα με τις ανάγκες της απεργίας. Η ηθική συμπαράσταση βοηθά στην ανύψωση του αγωνιστικού πνεύματος των εργατών. Η οικονομική ενίσχυση με το μάζεμα λεφτών έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία γιατί έτσι εμποδίζεται το σταμάτημα τής απεργίας επειδή οι απεργοί δεν έχουν λεφτά για να ζήσουν.

Το ξάπλωμα της απεργίας ειδικά σε άλλα εργοστάσια του ίδιου εργοδότη η εργοστασια που συνεργάζονται με το εργοστάσιο που έχει απεργία, είναι ένα χρήσιμο όπλο για τους απεργούς. Χτυπά τα συμφέροντα του εργοδότη με τέτοιο τρόπο που είναι σχεδόν σίγουρο ότι ο εργοδότης θα λυγίσει.

Στη περίπτωση του "Λύκου" η συμπαράσταση από άλλους εργάτες ήταν πολύ περιορισμένη. Όχι γιατί οι υπόλοιποι εργάτες δεν ήταν διατεθειμένοι να βοηθήσουν. Απλώς δεν τους ζητηθηκε και ούτε καν πληροφορήθηκαν σωστά για την απεργία.

η μη συμμετοχη εργατων

Η μεγάλη πλειοψηφεια των απεργών άρχισε την απεργία με ενθουσιασμό, και ετοιμασμένη να αγωνιστεί. Όμως οι έμμισθοι των συντεχνιών που ήταν και οι ηγέτες της απεργίας δεν έκαναν καμιιά προσπάθεια να αναμίξουν τους εργάτες περισσότερο, στη πορεία της απεργίας.

Αν κυττάξουμε πάλι την προσωπική μας πειρα θα δούμε ότι όσο πιό πολύ συμμετέχουμε σε ένα αγώνα, τόσο περισσότερα μαθαίνουμε και μπορούμε να έχουμε μιιά σωστή θέση για το τι πρέπει να γίνει. Έτσι και σε μιιά απεργία η συμμετοχή όλων μας στον αγώνα είναι απαραίτητη. Δηλαδή να υπάρχει συνεχής ενημέρωση των απεργών στην πορεία της απεργίας, να συζητούνται και να παίρνονται μαζικά όλες οι αποφάσεις για το τι πρέπει να γίνει, τις άλλες μορφές αγώνα μπορούν να μπουν στή πράξη και όλα τα σχετικά προβλήματα της απεργίας.

Μιιά απεργία για να πετύχει χρειάζεται όπως είπαμε, ενότητα, συμπαράσταση και τη σωστή μορφή αγώνα. Και με την ενεργή συμμετοχή μας στην απεργία θα πετύχουμε καλύτερα αυτούς τούς στόχους: Ορισμένοι πρέπει να δουλέφουν για να κερδηθεί η συμπαράσταση, άλλοι θα δουλέφουν για πληροφόρηση, άλλοι για την πικετοφορία και τις τόσες άλλες ανάγκες μιιάς απεργίας. Όταν όλοι αγωνιζόμαστε πλάι πλάι για να πετύχουμε κοινούς σκοπούς και στόχους οι διαφορές ανάμεσα σε εβδομαδιαίους και μηνιαίους, ειδικευμένους και ανειδίκευτους, άντρες και γυναίκες εξαφανίζονται. Η ενότητα κτίζεται στη πράξη.

Και αφού αυτό δεν έγινε στο "Λυκο" δεν είναι παραξενο που χάθηκε η απεργια. Αν οι απεργοί είχαν ενεργό συμμετοχή στην απεργία αυτή δεν θα έκλεινε με άδοξο τρόπο τη Δευτέρα γιατί οι εργάτες θα ήξεοαν πως θα προχωρούσαν και ποιές άλλες μορφες αγώνα θα προωθούσαν

ο ρολος των συντεχνιακων

Ένας άλλος βασικός παράγοντας που οδήγησε στο χάσιμο της απεργίας ήταν και ο ρόλος που έπαιξαν οι έμμισθοι των συντεχνιών. Υπάρχει μιιά λανθασμένη εντύπωση ανάμεσα σε πολλούς εργάτες ότι η συντεχνία ανήκει στους συντεχνιακούς. Και τις περισσότερες φορές βλέπουν τη συντεχνία σαν κάτι το ξένο προς αυτούς. Την βλέπουν σαν

ένα οργανισμό που τους βοηθά να έρθουν σε επικοινωνία με την εργοδοσία για να κερδηθούν μερικά αιτήματα. Αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στη γραφειοκρατική δομή των συντεχνιών και στο πως ενεργούν οι ίδιοι οι ηγέτες.

Αυτή η εντύπωση είναι λανθασμένη. Η συντεχνία ανήκει σε ολόκληρη την εργατική τάξη. Συντεχνία είμαστε εμείς οι εργάτες. Οι συντεχνίες ιδρύθηκαν από τους ίδιους τους εργάτες για να μπορούν ενωμένοι και οργανωμένοι να αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους. Έτσι οι έμμισθοι των συντεχνιών δεν είναι αφεντικά αλλά εκπρόσωποι μας. Γι αυτό και σε κάθε απεργία θα έπρεπε κανονικά να εκφράζουν τα συμφέροντα και τις θελήσεις των εργατών. Θα έπρεπε να δείχνουν τρόπους για την πιο αποτελεσματική εκπλήρωση των στόχων της απεργίας.

Οι έμμισθοι δεν πρέπει να συμπεριφέρονται σαν μεσάζοντες ανάμεσα στους εργοδότες και τους εργάτες αλλά σαν οι σωστοί εκπρόσωποι των εργατών που διεκδικούν πειστικά και αμετάκλητα τα αιτήματα των εργατών.

Δυστυχώς όμως στο "Λύκο" οι έμμισθοι έπαιξαν περίπου αυτό το ρόλο:

1. Δεν οργάνωσαν συμπαραόσταση από άλλους εργάτες, παρ' όλο που ήταν αναγκαία.
 2. Αντί να επιμείνουν στο αρχικό αίτημα για 40 ώρες από την 1.1.78 δέχτηκαν να συζητούν αλλαγές με τον εργοδότη.
 3. Απόφυγαν να πληροφορήσουν σωστά την υπόλοιπη εργατική τάξη για τη πορεία της απεργίας.
 4. Δεν οργάνωσαν υποστήριξη στους απεργούς που κατηγορήθηκαν. Το αποτέλεσμα ήταν η καταδίκη των εργατών και η δημιουργία ενός κλίματος φοβίας ανάμεσα στους άλλους εργάτες.
 5. Η πληροφόρηση που έδιναν κατά τη διάρκεια της απεργίας και η λήψη αποφάσεων για τη πάρα πέρα πορεία δεν γινόταν σε μαζικές συγκεντρώσεις έτσι που να γίνεται συζήτηση και έλεγχος.
 6. Το πιο σημαντικό είναι πως τη Δευτέρα οι έμμισθοι των συντεχνιών αντί να δείξουν τρόπους συνέχισης της απεργίας προσπάθησαν να πείσουν τους απεργούς να κλείσουν την απεργία. Και το κατάφεραν λέγοντας τους πως δεν θα τους πλήρωναν περισσότερα από 3 μεροκάματα από αυτά που έχαναν με την απεργία. Φάνηκε πως δεν ήταν διατεθειμένοι να βοηθήσουν τους εργάτες αν συνέχιζαν την απεργία. Με λίγα λόγια εγκατέλειψαν τους τους εργάτες στη πιο κρίσιμη στιγμή.
- Έτσι μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα πως αυτή η συμπεριφορά των έμμισθων επηρέασε στο να χαθεί η απεργία.

ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Η ήττα της απεργίας ήταν φυσικό αποτέλεσμα της πορείας που ακολουθήθηκε. Η απεργία όμως μπορούσε να κερδηθεί αν η πορεία ήταν διαφορετική.

Ένας εργοδότης δεν υποχωρεί στα αιτήματα των εργατών από καλοσύνη. Κείνο που τον ενδιαφέρει είναι τα κέρδη του. Για να βγάλει περισσότερα κέρδη καταλήγει στη πιο απάνθρωπη μεταχείριση και καταπίεση όταν μπορεί. Το ενδιαφέρον τους δεν είναι αν ζούμε καλά ή κακά, αλλά πόσο κέρδος μπορούν να βγάλουν από μάς. Τα ωφελήματα που έχουμε είτε κερδήθηκαν με συνεχείς αγώνες από γενιές εργατών ή παραχωρήθηκαν από την εργοδοσία γιατί με μία καλύτερη μεταχείριση των εργατών αυξάνεται η παραγωγικότητα τους και μαζί και τα κέρδη του εργοδότη.

Γι αυτό για να καταφέρουμε να κερδίσουμε τα αιτήματά μας πρέπει να κτυπήσουμε τον εργοδότη εκεί που πονεί: ΣΤΑ ΚΕΡΑΤΑ ΤΟΥ. Η απεργία είναι δυνατό όπλο στα χέρια των εργατών γιατί σταματά την παραγωγή και έτσι σταματούν τα κέρδη του εργοδότη.

Πολύ σωστά λοιπόν χρησιμοποιήθηκε η απεργία στο "Λύκο" σαν το πρώτο όπλο. Όμως η απεργία από μόνη της δεν λύγισε την εργοδοσία. Για να υποχωρήσει έπρεπε, είτε να δει ότι δεν υπήρχε περιθώριο να νικήσει τους εργάτες είτε να κτυπηθούν τα κέρδη του ακερως.

Πώς μπορούσε να επιτευχθεί αυτό:

Η ατράνταχτη ενότητα, η αγωνιστικότητα των απεργών, η συνεχής δραστηριοποίηση όλων των εργατών, η πληροφόρηση της υπόλοιπης εργατικής τάξης και η υποστήριξη από άλλους εργάτες θα έδειχνε στην εργοδοσία ότι οι εργάτες είναι ενωμένοι και πως με κανένα λόγο δεν θα υποχωρήσουν. Επίσης, η χρησιμοποίηση πιο δυναμικών μορφών αγώνα, όπως η κατάληψη του εργοστασίου και τó ξάπλωμα της απεργίας σε άλλα εργοστάσια θα κτυπούσε καίρια τα κέρδη τού εργοδότη και θα υποχρέωνε άμεση υποχώρηση.

Αν η απεργία ακολουθούσε αυτή τη πορεία θα είχε επίσης σαν αποτέλεσμα το ανέβασμα της αυτοπεποίθησης τών εργατών, που είναι βασική πρόσπο-
θεση για να κερδηθεί ένας αγώνας. Οι έμμισθοι των συντεχνιών έδειξαν ότι δεν ήταν διατεθειμένοι να οδηγήσουν τήν απεργία σε αυτή τη πορεία. Η μόνη διέξοδος τότε, ήταν να το κάμουν οι εργάτες από μόνοι τους. Αν οι πιο δραστήριοι εργάτες οργάνωναν επιτροπές για να μαζέψουν λεφτά, να ζητήσουν υποστήριξη, να πληροφορήσουν τους υπόλοιπους εργάτες και να οργανώσουν καλύτερα την πικετοφορία έτσι που να μην βγάζει ο εργοδότης προϊόντα από το εργοστάσιο και αν γίνονταν συζητήσεις για το πιο θα είναι το επόμενο βήμα τότε η απεργία θα κερδιζόταν.

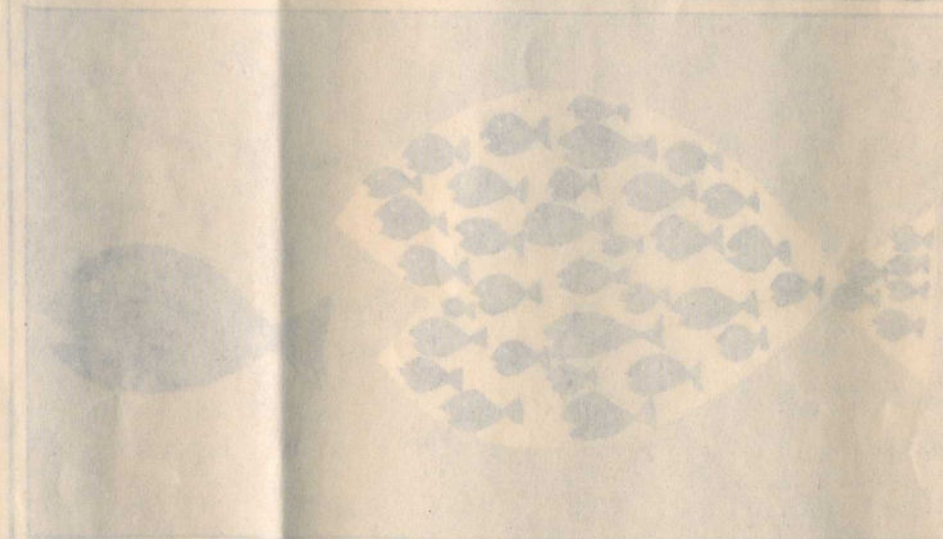
παραδειγμα για ολους μας

Οι εργοδότες σήμερα, με τα τεράστια κέρδη που βγάζουν από τον μόχθο μας δεν φαίνονται διατεθειμένοι να δώσουν ένα μέρος και σε μας. Αργά ή γρήγορα ίσως χρειαστείνα κατεβούμε σε απεργία για να διεκδικήσουμε το δικηο μας. Και στον αγώνα μας πρέπει να προσπαθήσουμε να αποφύγουμε να κάνουμε τά λάθη που έγιναν στο "Λύκο".

Η γενική πολιτική που ακολουθούν σήμερα οι ηγεσίες των συντεχνιών, δείχνει ότι υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να αντιμετωπίζουν κάθε απεργία όπως στο "Λύκο". Γι' αυτό και ο μόνος δρομος που μας απομένει είναι να είμαστε εμείς οι ίδιοι ετοιμασμένοι για την καλύτερη διεξαγωγή του αγώνα.

Η κάθε απεργία βέβαια μπορεί να είναι και διαφορετική. Μπορούμε όμως να βγάλουμε γενικούς κανόνες που αν μπορούν να εφαρμοστούν θα μας βοηθήσουν στην επιτυχία της απεργίας:

1. Δραστηριοποίηση αν είναι δυνατόν όλων των εργατών και εργατριών.
2. Οι αποφάσεις για το τι πρέπει να γίνει να παίρνονται δημοκρατικά σε συχνές μαζικές συγκεντρώσεις όλων των απεργών. Δεν πρέπει να γίνονται παζαρέματα και να παίρνονται αποφάσεις πίσω από τις πλάτες των εργατών.
3. Δημιουργία απεργιακής επιτροπής και άλλων επιτροπών για μάζεμα λεφτών, συμπάρσταση, πληροφόρηση, φρούρηση και όποιες άλλες ανάγκες έχει ο αγώνας μας.
4. Έλεγχο πάνω στη πορεία της απεργίας.
5. Ξάπλωμα της απεργίας.

Οι εργοδότες, η κυβέρνηση και η ηγεσία των συντεχνιών πιστεύουν πως δεν πρέπει να γίνονται εργατικοί αγώνες για διεκδίκηση αιτημάτων μας.

Ανεξάρτητα όμως από αυτή τη θέση υπάρχουν εργατικά προβλήματα που για να λυθούν πρέπει να αγωνιστούμε.

Ένας από αυτούς τους αγώνες ήταν και η απεργία στο εργοστάσιο "ΛΥΚΟΣ" που έγινε το Γενάρη του '78. Όμως οι υπόλοιποι εργάτες δεν έμαθαν για αυτήν την απεργία λόγω της πολιτικής που ακολουθείται από την κυβέρνηση, την ηγεσία των συντεχνιών και τους εργοδότες. Έτσι η απεργία παρασιώπηθηκε λίγο ή πολύ.

Επειδή πιστεύουμε πως αυτή η απεργία μπορούσε να κερδηθεί και ότι έχει σημασία να ξέρει ο κάθε εργάτης γιατί χάθηκε η απεργία και τι μπορούσε να γίνει βγάζουμε αυτό το φυλλάδιο.

ΣΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΕΙ ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ
ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΜΕΤΑΞΥ ΑΛΛΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΚΑΙ ΑΠΕΡΓΟΙ ΤΟΥ "ΛΥΚΟΣ"